

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **L.T.H.**, narozena dne ■■■
bytem ■■■
zastoupena advokátem JUDr. Jaroslavem Dospělem
sídlem Moskevská 373/37, Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, č. j. MV-95910-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 8. 9. 2017, č. j. MV-95910-4/SO-2017, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odborů azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 1. 2017, č. j. OAM-2702-29/ZR-2015. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni dle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování. Změna, k níž přistoupil žalovaný, se týkala pouze výroku o stanovení lhůty k vycestování z území České republiky, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Žalobkyně v žalobě nejprve konstatovala, že ve správním řízení správní orgán I. stupně a žalovaný pochybili, neboť manžela žalobkyně, pana [REDAKCE], nepovažovali za účastníka správního řízení podle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dle žalobkyně mohla a také byla práva jejího manžela napadeným rozhodnutím nepřímo dotčena a došlo tak i k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně zdůraznila, že s manželem sdílí společnou domácnost a vychovávají společně nezletilé dítě. Správní orgány měly přihlédnout i k tomu, že manžel žalobkyně a její nezletilé dítě mají na území České republiky povolen trvalý pobyt.
3. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nezohlednili návštěvy žalobkyně jejími rodinnými příslušníky ve vazbě, kde byla 2 roky. K argumentaci správních orgánů, že se uskutečnila pouze jedna návštěva rodinných příslušníků ve věznici Světlá nad Sázavou, žalobkyně uvedla, že ve věznici Světlá nad Sázavou strávila pouze 5 měsíců a měla nárok na jednu návštěvu. Skutečnost, že byla žalobkyně podmíněně propuštěna z výkonu poloviny trestu odnětí svobody, svědčí o tom, že se napravila. Ihned po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody také začala pracovat. Žalobkyně zdůraznila, že s manželem pobývají na území České republiky dvacet let, jejich nezletilé dítě třináct let. Není reálné, aby nezletilé dítě následovalo žalobkyni do Vietnamu, neboť neovládá vietnamštinu a nemohlo by tak pokračovat ve studiu. Zrušení trvalého pobytu tak není přiměřené s ohledem na dopady do jejího rodinného a soukromého života.
4. Dle žalobkyně došlo i k porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť rodič má právo řádně vychovávat a pečovat o své dítě, což je žalobkyni v důsledku napadeného rozhodnutí znemožněno.
5. Žalobkyně také poukázala na čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Předcházení zločinnosti vyhoštěním cizince je sice právem každé společnosti, ale vyhoštění nemá být uloženo na dobu neurčitou, aniž by bylo přihlédnuto k podmíněčnému propuštění žalobkyně z výkonu trestu odnětí svobody a k tomu, že žalobkyni nebyl uložen trest zákazu pobytu na území České republiky. Žalobkyně v této souvislosti odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 178/98.

6. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil
a žalovanému uložil nahradit jí náklady řízení.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného manžel žalobkyně nemohl být účastníkem správního řízení, neboť povolení k trvalému pobytu ze své podstaty opravňuje pouze osobu, které je vydáno, pobývat na území České republiky, nejedná se o společenství práv či povinností a nelze tedy aplikovat ustanovení § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu. Účastensví podle § 27 odst. 2 správního řádu pak předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech a povinnostech, manžel žalobkyně však mohl být napadeným rozhodnutím dotčen pouze nepřímě. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63. Tvrzení o návštěvách rodiny v době trvání vazby měla žalobkyně uvést již v průběhu správního řízení. Žalovaný ale i tak považoval rodinné vazby žalobkyně za skutečné a přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí z hlediska rodinných vazeb žalobkyně hodnotil. Žalovaný zdůraznil, že manžel žalobkyně ani její dítě na ní nejsou pobytově závislí a napadené rozhodnutí neznamena pro žalobkyni zákaz styku s jejími rodinnými příslušníky, ani zákaz pobytu na území České republiky.
8. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně trvala na tom, že její manžel je osobou, jejíž práva byla napadeným rozhodnutím přímo dotčena, neboť vychovává společně s žalobkyní nezletilé dítě. Žalobkyně znovu poukázala na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a zopakovala, že správní orgány měly přihlídnout k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:
10. Správní orgán I. stupně vydal dne 21. 9. 2015 oznámení o zahájení správního řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana 3. státu - rezidenta podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, protože žalobkyně (držitelka tohoto povolení) byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
11. Žalobkyně byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2014, sp. zn. 4 T 8/2013, uznána vinnou ze zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c), odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), a odsouzena podle § 283 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 58 odst. 1 tohoto zákona k trestu odnětí svobody v trvání 8 let a zařazena podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku do věznice s ostrahou. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že žalobkyně spáchala trestný čin jako členka organizované skupiny a skutek spáchala ve značném rozsahu, jednalo se o množství 6.327,9 gramů převážení psychotropní látky, konopí, které obsahovalo celkem 1.172,88 g THC. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 5. 2014, sp. zn. 11 To 30/2014-146, byl rozsudek

Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2014, sp. zn. 4 T 8/2013 změněn tak, že žalobkyni byl uložen trest odnětí svobody v trvání 5 roků a byla zařazena do věznice s dozorem. Jednání žalobkyně bylo překvalifikováno na zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b, c) trestního zákoníku. Podle odvolacího soudu zde nebyl jednoznačný závěr o vědomosti žalobkyně o organizované skupině s mezinárodním prvkem. Trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2007, sp. zn. 99 T 23/2007, byla žalobkyně odsouzena podle § 247 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 54 odst. 1, odst. 2, písm. a), b), odst. 3 a § 54 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 314e odst. 2 písm. d) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), k peněžitému trestu ve výměře 10 000 Kč, neboť spáchala trestný čin krádeže.

12. Součástí správního spisu je „Hlášení změn“ Vězeňské služby České republiky o podmíněčném propuštění žalobkyně z výkonu trestu odnětí svobody na svobodu. Žalobkyně byla podmíněčně propuštěna z výkonu trestu odnětí svobody dne 18. 6. 2015 se zkušební dobou 4 roky.
13. Krajské ředitelství policie Libereckého kraje, odbor cizinecké policie dne 29. 10. 2015 k žádosti správního orgánu I. stupně uvedlo, že na základě pobytové kontroly bylo zjištěno, že na adrese ■■■ bydlí žalobkyně se svým nezletilým synem v jedné místnosti v bytě u majitelky objektu paní ■■■. Současně bylo zjištěno, že žalobkyně pracuje v obchodě s potravinami.
14. Dne 6. 11. 2015 požádal správní orgán I. stupně Základní školu Liberec, ul. 5. května, o poskytnutí informací o nezletilém synovi žalobkyně. Třídní učitelka uvedla, že nezletilého syna žalobkyně do školy doprovází jeho otec, který hradí i veškeré výlohy spojené s výukou. Podle informací třídní učitelky by měla žít žalobkyně společně se synem a manželem. Nezletilý syn žalobkyně je od začátku školního roku 2015/2016 spokojenější a vyrovnanější.
15. Součástí správního spisu je zápis o určení otcovství k nezletilému dítěti žalobkyně (narozeno dne 8. 6. 2005) souhlasným prohlášením rodičů před matričním úřadem v Liberci sepsaný dne 21. 12. 2015, kde jako otec je uveden ■■■ Manželství mezi žalobkyní a ■■■ bylo uzavřeno dle oddacího listu dne 1. 2. 2016.
16. Vězeňská služba České republiky sdělila správnímu orgánu I. stupně dne 8. 2. 2016, že žalobkyně byla ve výkonu trestu odnětí svobody od 29. 8. 2012 do 18. 6. 2015. Propuštěna byla z Věznice Světlá nad Sázavou. Výkon vazby žalobkyně probíhal od 29. 8. 2012 do 19. 5. 2014 a výkon trestu odnětí svobody od 20. 5. 2014 do 18. 6. 2015.
17. Na dotaz správního orgánu I. stupně ohledně frekvence návštěv ve výkonu trestu žalobkyně (od 29. 8. 2012 do 18. 6. 2015) Vězeňská služba České republiky dne 22. 2. 2016 konstatovala, že ve Věznici Světlá nad Sázavou měla žalobkyně jednu návštěvu v srpnu 2014. Návštěva proběhla za přítomnosti ■■■ a syna žalobkyně.

18. V protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ze dne 14. 3. 2016 žalobkyně uvedla, že má na území České republiky manžela a nezletilé dítě, které navštěvuje 4. třídu základní školy. Ve výkonu trestu pobývala 2,5 roku a chovala se tam řádně. Od roku 2015 vykonává pracovní činnost. Její rodina ve Vietnamu není se žalobkyní v kontaktu s ohledem na její trestnou činnost. Její nezletilé dítě neovládá vietnamský jazyk a nikdy nenavštívilo Vietnam.
19. Dne 30. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobkyni zrušil platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců a výrokem II. žalobkyni podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu k vycestování z území do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že žalobkyně byla odsouzena za spáchání zvlášť závažného trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let, tudíž splnila podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců. V průběhu správního řízení žalobkyně uvedla, že v České republice má manžela a nezletilé dítě, které navštěvuje 4. třídu základní školy. Z vězení byla propuštěna po 2 a ½ letech a od října 2015 vykonávala pracovní činnost. Správní orgán I. stupně se podrobně zabýval tím, zda zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně bude přiměřené z hlediska jejího soukromého a rodinného života. Uvedl, že je nutné posoudit na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně soukromý a rodinný život žalobkyně. Správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení zjistil, že na území České republiky žije její nezletilý syn na základě uděleného statusu trvalého pobytu občana 3. státu a její manžel, který má povolení trvalý pobytu na území České republiky. Žalobkyně získala povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu na území České republiky. Uvedené rodinné vazby nelze dle správního orgánu I. stupně považovat za důvod, který by znamenal nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně. Je nutné přihlídnout k tomu, že v rámci páchané trestné činnosti žalobkyně u sebe ukrývala omamné látky, které následně předala dalším osobám a přijala finanční prostředky. Jedná se o jednu z nejzávažnějších trestných činností s velkým negativním dopadem na celou společnost. Páchaná trestná činnost, délka trestu a možný zisk z trestné činnosti převažují dle správního orgánu I. stupně nad skutečností, že má žalobkyně na území České republiky nejbližší příbuzné. V době, kdy došlo k páčání trestné činnosti, bylo synovi 7 let, a poté byla žalobkyně od něho odloučena na dobu výkonu trestu odnětí svobody, kde došlo pouze k jedné návštěvě ze strany syna a jejího manžela. Nepřiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života tak nebyla shledána a rozhodnutí je plně v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Nehledě na to, že si žalobkyně může požádat o jiný druh pobytu

na území České republiky, například o povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně dále vycházel z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a konstatoval, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně je plně v souladu s veřejným zájmem. Ve veřejném zájmu

aby na území české republiky pobýval cizinec pravomocně odsouzený k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za distribuci drog. Správní orgán I. stupně také konstatoval, že se žalobkyně necelý rok po udělení povolení k trvalému pobytu dopustila trestné činnosti spočívající v krádeži zboží v obchodě ve spolupachatelství. Opakovaná trestná činnost svědčí o tom, jak se žalobkyně staví k dodržování právního předpisů České republiky. Závěrem správní orgán I. stupně zdůraznil, že právo pobývat na území není základním lidským právem a odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 462/03, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06. Zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně není v rozporu ani s Úmluvou o lidských právech a základních svobodách či s Úmluvou o právech dítěte. Není možné stavit na roveň rozhodnutí o správním vyhoštění a zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť v druhém případě je možnost požádat si o jiné pobytové oprávnění. Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 připouští možnost oddělení dítěte od rodičů a předpokládá zabezpečení pravidelných osobních kontaktů rodiče s dítětem, jak tomu může být i u žalobkyně.

20. Dne 6. 2. 2017 podala žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani k výzvě správního orgánu I. stupně nedoplnila.

21. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017 bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změněno tak, že výrok II. zní: podle ustanovení § 77 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. se výše jmenovanému cizinci stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V ostatním žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný konstatoval, že správní řízení probíhalo dle zásad zakotvených v § 2 až § 8 a v § 36 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaný zdůraznil, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, lze trestnou činnost, při níž byla žalobkyně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody přesahujícím 3 roky, považovat za důvod nevyvolávající nepřiměřený dopad do rodinného

a soukromého života žalobkyně, i když má na území České republiky rodinné vazby. Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku uvedl, že v současnosti ani není nutné zkoumat dopady do soukromého a rodinného života cizince, pokud cizinec spáchal trestný čin a byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky s ohledem na novelu zákona o pobytu cizinců (zákon č. 314/2015 Sb). V závěru odůvodnění žalovaný uvedl, že byl pozměněn výrok č. II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť se žalobkyně již nenacházela ve výkonu trestu odnětí svobody a tudíž dikce „lhůta k vycestování do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody“ nebyla správná.

22. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno,

vycházel
ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. přitom

23. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterými bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení žalobkyně za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
24. Zákonem č. 314/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon 314/2015 Sb.“), došlo ke změně znění ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, kdy se změnila podmínka pro zrušení povolení k trvalému pobytu, a to pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně. Zákon č. 314/2015 Sb. v části II., v čl. IV stanoví, že řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s tím související se posuzují podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V posuzovaném případě bylo řízení zahájeno se žalobkyní dne 21. 9. 2015, tedy ještě před účinností zákona č. 314/2015 Sb., správně tedy správní orgán I. stupně a žalovaný aplikoval ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) ve znění „*Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*“.
25. Podle § 174 zákona o pobytu cizinců za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá
 - a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu,
 - b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.
26. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
27. Soud se nejprve musel zabývat namítaným pochybením správních orgánů, které žalobkyně spařovala v tom, že s jejím manželem nebylo jednáno jako s účastníkem správního řízení. Soud tuto námitku důvodnou neshledal. Zákon o pobytu cizinců nemá ustanovení o účastnících řízení, použije se proto relevantní ustanovení zákona č. 500/2004

Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Podle § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu v řízení z moci úřední jsou účastníky dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají. Soud souhlasí s žalovaným, že manžel žalobkyně nemohl být považován za účastníka správního řízení o zrušení platnosti k trvalému pobytu jeho manželky, neboť povolení k trvalému pobytu ze své podstaty opravňuje pouze osobu, které je vydáno. Soud ve vztahu mezi žalobkyní a jejím manželem neshledává vztah společenství v nároku na trvalý pobyt cizince. Dle soudu nelze účastenství manžela žalobkyně podřadit ani pod tzv. nepřímé účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky řízení další dotčené osoby, pokud mohou být řízením přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Toto ustanovení však předpokládá přímé, bezprostřední dotčení na právech či povinnostech. U manžela žalobkyně však ono přímé dotčení na jeho právech a povinnostech ve vztahu k povolení trvalého pobytu žalobkyně rovněž není. Jedná se o dotčení nepřímé. Z hlediska podmínek obou forem účastenství je rozhodující, že jde o řízení o hmotněprávním nároku bezprostředně se dotýkajícím pouze osoby žadatele. Dotčení jiných osob jsou dotčení pouze nepřímá, byť mohou být v případě skutečných rodinných vazeb, jako v projednávaném případě, pro ostatní rodinné příslušníky citelná. Účastenství ve správním řízení však není založeno na intenzitě nepřímého dotčení, ale na přímém dotčení posuzovaným hmotněprávním nárokem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 2 As 77/2009-63).

28. Zjištění správního orgánu I. stupně týkající se rodinných vazeb žalobkyně na území České republiky, považuje soud za zcela dostačující. Případná dílčí nepřesnost ohledně počtu návštěv rodinných příslušníků žalobkyně ve věznici, by na závěru správních orgánů o tom, že rodinné vazby žalobkyně jsou skutečné, nemohla nic změnit. Správní orgány vycházely z toho, že žalobkyně má na území České republiky manžela a nezletilého syna, se kterými po propuštění z výkonu trestu bydlí na stejné adrese. Správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí soukromým a rodinným životem žalobkyně, resp. zásahem do něj zrušením povolení k trvalému pobytu, podrobně zabýval. Neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku žalobkyně a zásahu do jejího rodinného a soukromého života. Žalovaný závěry uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Zcela správně dle soudu správní orgán I. stupně a žalovaný posuzovali veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku ve vztahu k trestné činnosti žalobkyně. Dle soudu je nutné přihlídnout především k závažnosti spáchaného trestného činu, kterým byl zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku. O závažnosti trestného činu svědčí i trvání nepodmíněného trestu odnětí svobody v délce 5 let. V rozsudku, který řešil obdobný případ zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsany*

zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený.

I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zhlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků,

které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině

zákona o pobytu cizinců (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li

na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností

za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.“ Obdobně také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, a ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42. Vzhledem k závažnosti páchané trestné činnosti žalobkyní soud shodně se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku žalobkyní

a zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Narušení rodinného života si dle soudu způsobila především žalobkyně sama, když v útlém věku jejího nezletilého syna pobývala

ve výkonu trestu odnětí svobody a nemohla se tak podílet na jeho výchově.

29. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod státní orgán nemůže

do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů,

kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, „Ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální

účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z tvrzení stěžovatele v nyní řešené věci nelze dovodit, že by byla realizace jeho rodinného života, a to všech členů jeho rodiny, v zemi původu (Makedonská republika) vyloučena, jakkoli by to jistě pro ně znamenalo zcela zásadní životní změnu. Stejně tak je možná realizace rodinného života „na dálku“, zejména prostřednictvím pravidelných návštěv manželky a dětí stěžovatele u něho v Makedonii, jakkoli i to by jistě znamenalo podstatný a v řadě ohledů neblahý zásah do jejich rodinných poměrů. Pokud by stěžovatel získal v budoucnu jiný, nižší stupeň oprávnění ke vstupu či k pobytu na území ČR (to by jistě přes jeho závažnou kriminální minulost nebylo zcela vyloučeno právě s ohledem na jeho rodinné vazby na území ČR), mohl by v určité míře být se svou rodinou i zde.“ Dle soudu stejně tak v posuzovaném případě není vyloučeno, aby žalobkyně realizovala svůj rodinný život v zemi původu, i přesto, že by se manžel i syn musel do Vietnamu přesídlit. Další možnosti jsou návštěvy nezletilého syna a manžela žalobkyně ve Vietnamu. Není ani vyloučeno, aby žalobkyně získala nižší stupeň pobytového oprávnění ke vstupu a pobytu na území České republiky. K odkazu žalobkyně na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 178/98, soud konstatuje, že tento nálezy není aplikovatelný na předmětné řízení, neboť se týká správního vyhoštění.

30. K porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, je třeba uvést, že souladem rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu s Úmluvou o právech dítěte se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí rovněž zabýval. Soud nepochybně, že z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte vyplývá, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoliv činnosti týkající se dětí a na zájem dítěte klade důraz také čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a judikatura Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 6. 7. 2010, Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku, stížnost č. 41615/07, bod 135). Soud se ztotožňuje s posouzením správního orgánu I. stupně, že ani po přihlédnutí k zájmům nezletilého syna neshledal, že by bylo zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejího syna. Úmluva o právech dítěte nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte může dojít a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Vzhledem k tomu, že žalobkyni nebylo odepřeno právo na kontakt s nezletilým synem, není důvodná ani tato námitka.
31. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili svůj souhlas.
32. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani žádné náklady přesahující běžný rozsah činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec dne 4. října 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu